

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2023

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Omgevingsrecht	3
Wabo	3
Waterwet	8
Ambtenarenrecht	8
Werkloosheid	8
Bijstand	9
Vreemdelingenrecht	9
Asiel	9
Richtlijnen en verordeningen	14
Vreemdelingenbewaring	15
Procesrecht	15

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2023, 725

ABRS, 06-09-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3391](#)

Stichting Samen Veilig Midden-Nederland (hierna: SAVE).

Awb 1:1

Jeugdwet

Autorisatiebesluit

BESTUURSORGAAN. Brief waarbij SAVE [appellante] heeft medegedeeld dat haar moeder niet als gemachtigde wordt geaccepteerd. I.c. heeft de rechtbank zich terecht onbevoegd verklaard. Uit de totstandkomingsgeschiedenis van de Jeugdwet volgt dat een gecertificeerde instelling handelt in de uitoefening van haar taken als bestuursorgaan voor zover zij met openbaar gezag is bekleed (TK 2012-2013, 33 684, nr. 3, p. 115). Hierin zijn ook taken genoemd waarbij een gecertificeerde instelling niet als bestuursorgaan optreedt. I.c. is SAVE voor de vijf taken uit het Autorisatiebesluit bij wettelijk voorschrift met openbaar gezag bekleed. De ondertoezichtstelling van het kind van de dochter - en daarmee het in dat kader weigeren van het corresponderen met dan wel via de oma in plaats van met de moeder - valt niet onder een van deze vijf taken. Omdat SAVE met de brief niet handelde in de uitoefening van een van de taken waarvoor zij met openbaar gezag is bekleed, handelde SAVE niet in de hoedanigheid van bestuursorgaan.

JnB 2023, 726

ABRS, 06-09-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3403](#)

college van dijkgraaf en heemraden van het waterschap Hollandse Delta.

Awb 1:3 lid 1

BESLUIT. BEVOEGDHEID. I.c. heeft de rechtbank zich terecht onbevoegd verklaard. In de bestreden beslissing heeft het college niet gereageerd op een handhavingsverzoek van [appellant] en dus niet zo'n verzoek afgewezen, maar alleen een beslissing genomen in het geschil tussen [appellant] en het waterschap over wie eigenaar is van de gronden waarop de sloot ligt. Die beslissing is niet publiekrechtelijk, maar privaatrechtelijk van aard. Een beslissing ter voorbereiding van de uitoefening van zo'n bevoegdheid kan als publiekrechtelijk worden beschouwd indien het de bedoeling is dat die bevoegdheid wordt gehanteerd in het kader van een aan het bestuursorgaan opgedragen publieke taak. Daarvan is in dit geval geen sprake. Het college wenste de gronden waarop de watergang ligt niet aan te kopen voor het onderhoud van die watergang, maar om het geschil met [appellant] over wie eigenaar is van de betreffende gronden te beëindigen. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 9 januari 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:BY7987](#).

JnB 2023, 727

ABRS, 06-09-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3377](#)

college van burgemeester en wethouders van Nieuwegein.

Awb 4:5 lid 1 en 4, 4:15 lid 1 aanhef en onder a

AANVRAAG. Buitenbehandelingstelling aanvraag omgevingsvergunning. Een aanvraag om een omgevingsvergunning is pas aangevuld in de zin van artikel 4:15, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb als alle door het bestuursorgaan op grond van artikel 4:5, eerste lid, van

de Awb gevraagde aanvullende gegevens zijn aangeleverd. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 2 november 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3150](#). Artikel 4:5, vierde lid, van de Awb geeft geen aanleiding voor een ander oordeel, alleen al omdat die bepaling betrekking heeft op een andere situatie, te weten op de vraag wanneer een besluit om de aanvraag niet te behandelen aan de aanvrager moet worden bekendgemaakt. Ook de uitspraak van de ABRS van 24 juni 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:1986](#), geeft i.c. geen aanleiding voor een ander oordeel.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2023, 728

MK ABRS, 06-09-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3380](#)

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 onder a en c, 2.12 lid 1 aanhef en onder a sub 2

Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) 8:72 lid 5

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. EXCEPTIEVE TOETSING. BESTEMMINGSPLAN.

EVIDENTIECRITERIUM. De inhoud van de beleidsregel wordt niet bepalend geacht voor het antwoord op de vraag hoe indringend een planregel exceptief moet worden getoetst. Geen aanleiding wordt gezien het evidentiecriterium los te laten bij de exceptieve toetsing van een planregel waarin wordt verwezen naar een beleidsregel die pas na de vaststelling van het plan is bekendgemaakt of daarna is gewijzigd.

In een geval waarin een derde met succes de verbindendheid van een planregel aanvecht in verband met de verlening van een omgevingsvergunning die in overeenstemming met die planregel is geacht, leidt onverbindendheid niet tot het doel dat die derde daarmee nastreeft. De onverbindendheid leidt er dan namelijk niet toe dat de omgevingsvergunning alsnog in strijd met het bestemmingsplan kan worden geacht. De Wro en de Wabo bieden geen ruimte om aan te nemen dat de onverbindendheid ertoe leidt dat de planwetgever de plicht heeft om het plan te herzien voordat opnieuw (eventueel bij een nieuw besluit op bezwaar) op de aanvraag om omgevingsvergunning kan worden beslist. De rechter heeft niet de mogelijkheid om aan een uitspraak over een omgevingsvergunning een opdracht aan de planwetgever te koppelen om een plan te herzien. Ook kan de rechter in zo'n uitspraak niet zelf een planregel vaststellen ter vervanging van de onverbindende planregel. Een voorlopige voorziening kan uitkomst bieden (art. 8:72, vijfde lid, van de Awb).

Besluit waarbij het college aan BRECOD een omgevingsvergunning heeft verleend voor het realiseren van een woontoren en het uitbreiden van een parkeergarage. [...]

Verbindendheid planregels

6. [appellant sub 3], het college en BRECOD zijn het niet eens met de conclusies van de rechtbank over de verbindendheid en onverbindendheid van toepasselijke planregels.

Algemeen

6.1. Tegen de vaststelling van het bestemmingsplan zijn destijds beroepen bij de Afdeling ingesteld. In de uitspraak van 24 november 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:2649](#), onder 18.2, heeft de Afdeling over het gebruik van open normen met een dynamische verwijzing naar beleidsregels het volgende overwogen: [...]

6.2. In deze procedure gaat het niet om een beroep tegen het bestemmingsplan zelf, maar om een (hoger) beroep tegen een besluit tot verlening van een omgevingsvergunning, dat mede is gebaseerd op het bestemmingsplan. In zo'n procedure kan het bestemmingsplan zelf niet rechtstreeks ter discussie worden gesteld, maar kan wel de verbindendheid van de toegepaste planregels worden betwist. Over de specifieke planregels waarvan de verbindendheid in deze procedure wordt betwist, heeft de Afdeling overigens niet geoordeeld in de hiervoor aangehaalde uitspraak van 24 november 2021.

6.3. De rechtbank heeft de verbindendheid van de door [appellant sub 3] aangevochten planregels beoordeeld met toepassing van de jurisprudentielijn van de Afdeling zoals die onder meer uiteen is gezet in de uitspraak van 14 december 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:3339](#). Deze jurisprudentie houdt in dat de mogelijkheid om in een procedure die is gericht tegen een besluit over de verlening van een omgevingsvergunning de gelding van de toepasselijke bestemmingsplanregeling aan de orde te stellen, niet zo ver strekt dat deze regeling aan dezelfde toetsingsmaatstaf wordt onderworpen als de toetsingsmaatstaf die wordt gehanteerd bij de beoordeling van beroepen tegen een vastgesteld bestemmingsplan zelf. Als in een procedure over een vergunning wordt aangevoerd dat de bestemmingsregeling in strijd is met een hogere regeling, dan moet de bestemmingsregeling alleen onverbindend worden geacht of buiten toepassing te worden gelaten wanneer die bestemmingsregeling evident in strijd is met een hogere regeling. Dit is het evidentie criterium. Voor evidentie is onder meer vereist dat die hogere regeling zo concreet is dat deze zich voor toetsing daaraan bij wijze van exceptie leent.

Conclusie staatsraad advocaat-generaal

6.4. De voorzitter van de Afdeling heeft de staatsraad advocaat-generaal gevraagd om ten behoeve van de rechtsontwikkeling, en met het oog op de aanstaande inwerkingtreding van de Omgevingswet, in deze zaak een conclusie te nemen. Kort samengevat heeft de voorzitter de staatsraad advocaat-generaal gevraagd om daarbij in te gaan op de vraag of er aanleiding bestaat het evidentie criterium te verlaten als het gaat om de exceptieve toetsing van planregels met een open norm, zoals die kunnen voorkomen in een bestemmingsplan met verbrede reikwijdte en in een toekomstig omgevingsplan als bedoeld in de Omgevingswet, en zo ja, hoe de toetsing dan zou moeten luiden. De staatsraad advocaat-generaal heeft op 5 april 2023 een conclusie genomen [Red.: [ECLI:NL:RVS:2023:1367](#)].

6.4.1. De Afdeling zal eerst ingaan op de conclusie en wat daarin is bepleit over de wijze waarop planregels met een open norm exceptief moeten worden getoetst. Daarbij bespreekt de Afdeling alleen die onderwerpen uit de conclusie die voor deze (hoger-)beroepszaak van belang zijn. De Afdeling zal dus niet ingaan op alle onderwerpen uit de conclusie, zoals de mate van indringendheid van een exceptieve toetsing van een beleidsregel en die onderdelen die gaan over de Omgevingswet. De Afdeling ziet die onderdelen van de conclusie als voorlichting aan de Afdeling en de rechtspraktijk.

Vervolgens zal de Afdeling de gronden bespreken die in deze zaak over de verbindendheid van planregels van het bestemmingsplan "Omgevingsplan Binckhorst" zijn aangevoerd.

6.4.2. De staatsraad advocaat-generaal concludeert dat feitelijke ontwikkelingen van na de vaststelling van het plan die een gevolg zijn van de globaliteit van de planregels, geen aanleiding

geven om het evidentie criterium niet langer of in een gewijzigde vorm toe te passen bij de exceptieve beoordeling van planregels met een open norm of een open norm met een dynamische verwijzing naar planologische beleidsregels. De Afdeling deelt die conclusie. Dat een planregel met een open norm minder rechtszekerheid biedt naarmate deze een globalere inhoud heeft, is inherent aan het systeem van de Wet ruimtelijke ordening (hierna: de Wro), zeker daar waar sprake is van een bestemmingsplan met verbrede reikwijdte. De Wro laat de gemeenteraad welbewust discretionaire ruimte om de inhoud van een planregel te bepalen. Tot die discretionaire ruimte behoort de mogelijkheid om te kiezen voor een uiteenlopende mate van detaillering van planregels. Ook onderschrijft de Afdeling de conclusie van de staatsraad advocaat-generaal dat van betekenis is dat een rechtzoekende om herziening van de planregels kan verzoeken als deze meent dat de planregels door feitelijke ontwikkelingen vanuit een oogpunt van rechtszekerheid aanpassing behoeven. Verder onderschrijft de Afdeling de conclusie dat de omstandigheid dat de Wro geen plicht meer kent om het bestemmingsplan te actualiseren, geen aanleiding geeft voor een ander standpunt.

6.4.3. De staatsraad advocaat-generaal heeft verder in de conclusie bepleit dat onder andere omstandigheden wel aanleiding bestaat om het evidentie criterium niet langer toe te passen. Dat is volgens hem aan de orde wanneer het gaat om een planregel met een dynamische verwijzing naar een planologische beleidsregel, waarbij die beleidsregel pas ná vaststelling van het plan is bekendgemaakt, of ná vaststelling van het plan is gewijzigd. Zo'n beleidsregel wordt in de conclusie aangeduid als "posterieure beleidsregel". Die beleidsregel kan dan immers niet zijn betrokken bij de rechterlijke toetsing van de rechtmatigheid van de planregel in een beroep tegen de vaststelling van het betreffende plan. De staatsraad advocaat-generaal leidt af uit de Afdelingsuitspraak van 27 oktober 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:2388](#), onder 9.4, over het Maastrichtse bestemmingsplan met verbrede reikwijdte "Retailpark Belvédère" (hierna: de Belvédèreuitspraak), en de daarin geformuleerde criteria voor de beoordeling of planregels met een open norm voldoende concreet en objectief zijn begrensd, dat de inhoud van de planologische beleidsregel voor die beoordeling relevant kan zijn. Daarom ligt het in het geval van een posterieure beleidsregel voor de hand om de formele rechtskracht van een planregel minder zwaar te laten wegen en bij een exceptieve toetsing van die planregel het evidentie criterium niet toe te passen, zo concludeert de staatsraad advocaat-generaal.

Het college en BRECOD hebben zich in reactie op de conclusie op het standpunt gesteld dat een posterieure beleidsregel alleen reden kan geven om het evidentie criterium niet toe te passen, als het - kort gezegd - gaat om een inhoudelijke en voor het geschil relevante wijziging van het beleid.

6.4.4. De staatsraad advocaat-generaal doelt in het voorgaande op de criteria die deel uitmaken van het toetsingskader aan de hand waarvan de Afdeling toetst of een planregel met een open norm voldoende concreet en objectief is begrensd, zoals dat is geformuleerd in de Belvédèreuitspraak. Dit is hetzelfde toetsingskader dat de Afdeling heeft toegepast in de zaak tegen de vaststelling van het bestemmingsplan "Omgevingsplan Binckhorst", zoals hiervoor onder 6.1 weergegeven. Het gaat hier dus om het toetsingskader dat wordt toegepast in een beroepsprocedure die is gericht tegen het besluit tot vaststelling van het bestemmingsplan.

Het toetsingskader houdt het volgende in:

De beantwoording van de vraag of een in de planregels opgenomen open norm voldoende concreet en objectief begrensd is, hangt af van de omstandigheden van het geval. Hierbij kan onder meer belang worden gehecht aan:

- 1) de aard en omvang van de bouw- en gebruiksmogelijkheden, waarop de open norm en, in samenhang daarmee, de beleidsregel, zien,
  - 2) het anderszins in de planregels genormeerd zijn van de bouw- en gebruiksmogelijkheden, waarop de figuur van de open norm, die in een beleidsregel wordt uitgelegd, ziet, en de relatie tussen die andere normering en de betrokken open norm,
  - 3) de aanleiding voor het werken met een dergelijke figuur, en
  - 4) de aard en omvang van het plangebied of het betrokken deel daarvan, waarop die figuur ziet.
- Daarbij is van betekenis op welk facet van een goede ruimtelijke ordening de open norm betrekking heeft en wat de aard en de omvang van de effecten ervan voor de omgeving zijn.

6.4.5. De Afdeling toetst planregels aan de hand van dit toetsingskader, zonder daarbij de inhoud van de beleidsregel te betrekken. Weliswaar is criterium 1) zo geformuleerd dat ook betekenis toekomt aan de aard en omvang van de bouw- en gebruiksmogelijkheden waarop de beleidsregel in samenhang met de open norm ziet. Maar daarbij doelt de Afdeling op het onderwerp waarover een beleidsregel op grond van de planregel mag gaan, en op de ruimte die in de planregel wordt gelaten voor een nadere invulling in die beleidsregel, maar niet op de inhoudelijke invulling die daar in de beleidsregel concreet aan is gegeven. De planregel met de daarin gemaakte keuze om nadere regulering via beleid voor te schrijven of mogelijk te maken, moet op zichzelf worden beschouwd. Bij de beoordeling van de aanvaardbaarheid van zo'n planregel speelt juist een rol dat de beleidsregel waarnaar een planregel verwijst kan veranderen, zonder dat daartegen rechtstreeks rechtsmiddelen openstaan, zodat de planregel in zoverre geen uitputtende regeling is. Het is inherent aan het systeem van de Wro dat een planregel met een open norm minder rechtszekerheid biedt naarmate deze een globalere inhoud heeft. De mate van globaliteit wordt door de planregel zelf bepaald. De inhoud en in het verlengde daarvan de rechtmatigheid van een planregel kan daarom niet afhangen van - of veranderen door - de wijze waarop daar in het beleid nadere invulling aan is of wordt gegeven. De Afdeling voegt hieraan toe dat een beleidsregel, los van de planregel waarop deze is gebaseerd, exceptief door de rechter kan worden getoetst wanneer daar toepassing aan is gegeven bij een aangevochten besluit. Daarbij kan onder meer aan de orde komen of de inhoud van de beleidsregel zich in zoverre verdraagt met de planregel(s) waarop de beleidsregel is gebaseerd. De toetsing van een planregel in een beroep tegen een bestemmingsplan, en de exceptieve toetsing van beleid bij een besluit waarin toepassing aan dat beleid is gegeven, staan los van elkaar. Daarom acht de Afdeling de inhoud van de beleidsregel dan ook niet bepalend voor het antwoord op de vraag hoe indringend een planregel exceptief moet worden getoetst. De Afdeling ziet daarom geen aanleiding het evidentie criterium los te laten bij de exceptieve toetsing van een planregel waarin wordt verwezen naar een beleidsregel die pas na de vaststelling van het plan is bekendgemaakt of daarna is gewijzigd.

Het voorgaande betekent dat de Afdeling de conclusie van de staatsraad advocaat-generaal in zoverre niet volgt.

6.4.6. Wat betreft de vraag welke gevolgen de onverbindendheid van een planregel heeft, onderschrijft de Afdeling de conclusie van de staatsraad advocaat-generaal. In een geval waarin een derde met succes de verbindendheid van een planregel aanvecht in verband met de verlening van een omgevingsvergunning die in overeenstemming met die planregel is geacht, leidt onverbindendheid niet tot het doel dat die derde daarmee nastreeft. De onverbindendheid leidt er dan namelijk niet toe dat de omgevingsvergunning alsnog in strijd met het bestemmingsplan kan worden geacht. Integendeel, de planregel heeft bij onverbindendheid in het geheel niet de regulerende werking die door de planwetgever was beoogd, waardoor de derde - en anderen - juist

slechter af kunnen zijn. De Wro en de Wabo bieden echter geen ruimte om aan te nemen dat de onverbindendheid ertoe leidt dat de planwetgever de plicht heeft om het plan te herzien voordat opnieuw (eventueel bij een nieuw besluit op bezwaar) op de aanvraag om omgevingsvergunning kan worden beslist. De Afdeling onderschrijft de conclusie van de staatsraad advocaat-generaal dat de rechter ook niet de mogelijkheid heeft om aan een uitspraak over een omgevingsvergunning een opdracht aan de planwetgever te koppelen om een plan te herzien. Ook kan de rechter in zo'n uitspraak niet zelf een planregel vaststellen ter vervanging van de onverbindende planregel. Zoals de staatsraad advocaat-generaal concludeert, kan een voorlopige voorziening uitkomst bieden. Artikel 8:72, vijfde lid, van de Awb biedt de rechter de mogelijkheid om een voorlopige voorziening aan een uitspraak te verbinden.

6.5. De Afdeling zal hierna aan de hand van de geschetste uitgangspunten de hogerberoepsgronden over de verbindendheid van de regels van het bestemmingsplan "Omgevingsplan Binckhorst" beoordelen. De Afdeling hanteert daarbij dus het evidentie criterium, ook al zijn de Beleidsregels Omgevingsplan Binckhorst na de vaststelling van het bestemmingsplan op onderdelen gewijzigd. [...]
Conclusie beroep

18. Het beroep tegen het besluit van 30 november 2022 is ongegrond. [...]

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Vergunning voor woontoren aan het Maanplein in Den Haag definitief") uitgebracht.

JnB 2023, 729

MK Rechtbank Oost-Brabant, 01-09-2023, [ECLI:NL:RBOBR:2023:4309](#)

college van burgemeester en wethouders van Someren, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e, 2.7

Wet natuurbescherming 2.7 lid 2

Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) 3:2, 3:46

WABO-milieu. Natuurbescherming. Omgevingsvergunning milieu, flora en fauna voor oprichten motorcrossterrein. I.c. wordt geoordeeld dat het college bij de toetsing aan artikel 2.7 van de Wabo kan volstaan met een eigen oordeel over de vraag of op voorhand duidelijk is dat geen natuurvergunning noodzakelijk is (ofwel, dat het college zelf een voortoets mag maken). Het college hoeft dus niet een verklaring van geen bedenkingen te vragen aan GS. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 15 januari 2020 ([ECLI:NL:RVS:2020:74](#)).

Vastgesteld wordt dat het college in het besluit deze voortoets heeft gemaakt.

Geoordeeld wordt dat het bestreden besluit is genomen in strijd met artikel 2.7 van de Wabo en de artikelen 3:2 en 3:46 van de Awb.

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK ABRS, 06-09-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3276](#);

- MK ABRS, 06-09-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3371](#);

- MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 28-08-2023, [ECLI:NL:RBZWB:2023:6066](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- ABRS, 06-09-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3403](#) (zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB 2023, 726).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2023, 730

CRvB, 25-08-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:1652](#)

korpschef van politie.

Besluit bezoldiging politie (Bbp) 17 lid 1, 17 lid 3

AMBTENARENRECHT. WAARNEMINGSTOELAGE. De Raad is, anders dan de rechtbank en de korpschef, van oordeel dat van 1 april 2019 tot 15 maart 2021 sprake is geweest van het in opdracht van het bevoegd gezag verrichten van een samenstel van werkzaamheden dat een andere hoger gewaardeerde functie vormde dan die van de formele functie van appellant. Dit samenstel van werkzaamheden betrof hier de werkzaamheden van FILO CTER, waarop de functie van Operationeel Specialist B, salarisschaal 10, van toepassing is. Dit betekent dat sprake was van waarneming in de zin van artikel 17 van het Bbp. De korpschef heeft de toekenning van de waarnemingstoelage over de periode van 1 april 2019 tot 15 maart 2021 dan ook in redelijkheid niet kunnen weigeren. De Raad ziet aanleiding om zelf in de zaak te voorzien door het besluit tot afwijzing van de waarnemingstoelage te herroepen en te bepalen dat aan appellant over de periode van 1 april 2019 tot 15 maart 2021 alsnog een volledige waarnemingstoelage wordt toegekend ter grootte van het verschil tussen salarisschaal 9 en 10 wegens het volledig waarnemen van de functie van Operationeel Specialist B, conform artikel 17, derde lid, van het Bbp.

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB 2023, 731

MK CRvB, 30-08-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:1677](#)

Raad van bestuur van het Uuwv.

Werkloosheidswet (WW) 19 lid 1 aanhef en onder e

WERKLOOSHEID. VERBLIJF BUITEN NEDERLAND ANDERS DAN WEGENS VAKANTIE. De rechtbank heeft terecht overwogen dat artikel 19, eerste lid, aanhef en onder e, van de WW een dwingendrechtelijke bepaling is. Zoals de Raad eerder heeft overwogen biedt deze bepaling geen ruimte om bij de toepassing ervan rekening te houden met de individuele omstandigheden en de redenen waarom de betrokkene buiten Nederland heeft verbleven. De persoonlijke omstandigheden van appellant, waaronder het feit dat hij met drieënzestig jaar werkloos is geworden en daardoor mogelijk beperkte kansen had op de Nederlandse

arbeidsmarkt, terwijl hij in Italië door zijn werkervaring in dat land juist meer kansen had op werk, en hij daarnaast te maken had met de coronamaatregelen, vormen geen bijzondere omstandigheden die moeten leiden tot het buiten toepassing laten van de dwingendrechtelijke bepaling die hier aan de orde is. Gezien het voorgaande heeft het Uvw terecht bepaald dat appellant op grond van de uitsluitingsgrond van artikel 19, eerste lid, aanhef en onder e, van de WW geen recht had op een WW-uitkering. Het Uvw heeft appellant dan ook terecht per 24 december 2020 een WW-uitkering geweigerd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2023, 732

Rechtbank Midden-Nederland, 27-06-2023, [ECLI:NL:RBMNE:2023:4315](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Almere, verweerder.

Participatiewet (Pw) 15, 33

PARTICIPATIEWET. GEEN RECHT OP ENERGIETOESLAG. VOLLEDIGE

STUDIEFINANCIERING IS VOORLIGGENDE VOORZIENING. Verweerder is terecht uitgegaan van het maximale bedrag studiefinanciering dat eiseres kan lenen in plaats van hoeveel zij daadwerkelijk leent. Dit is immers zo bepaald in de wet en jurisprudentie

([ECLI:NL:CRVB:2017:331](#)) van de hoogste bestuursrechter in zaken zoals deze. Dat eiseres een goede reden heeft om niet maximaal te lenen, maakt dat eiseres een lagere draagkracht heeft, maar dit hoeft in dit geval niet te worden opgelost door de Participatiewet. De Participatiewet heeft namelijk het karakter van een laatste vangnet waar in principe alleen recht op bestaat als iemand niet kan beschikken over andere middelen. Niet in geschil is dat het maandinkomen van eiseres boven het vastgestelde normbedrag ligt als wordt uitgegaan van het maximale bedrag studiefinanciering waar eiseres aanspraak op kan maken. Dit betekent dat eiseres niet in aanmerking komt voor de energietoeslag. Verweerder was dus bevoegd om de aanvraag van eiseres af te wijzen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2023, 733

MK ABRS, 06-09-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3286](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 3

EU Handvest 4

ASIEL. Dublin. Overdracht van Syrische vreemdelingen aan Denemarken. Er is niet langer sprake van een evident en fundamenteel verschil tussen het beschermingsbeleid tussen Denemarken en Nederland voor Syriërs.

1.1. In deze uitspraak oordeelt de Afdeling dat er, anders dan in de uitspraak van 6 juli 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:1864](#), niet langer sprake is van een evident en fundamenteel verschil tussen het Deense en het Nederlandse beschermingsbeleid voor Syriërs. Daardoor loopt de vreemdeling geen reëel risico op indirect refoulement als hij terug moet naar Denemarken. [...]

3.2. De Afdeling stelt vast dat het Deense beschermingsbeleid inmiddels is gewijzigd. Daardoor zijn de omstandigheden op dit moment zo veranderd ten opzichte van de omstandigheden ten tijde van de hiervoor genoemde uitspraak van de Afdeling van 6 juli 2022 dat niet langer sprake is van een risico op indirect refoulement voor Syriërs als zij terug moeten naar Denemarken. Dat legt de Afdeling hieronder uit.

3.3. Om te beginnen betreft de Afdeling de inlichtingen die de staatssecretaris bij de Deense autoriteiten heeft ingewonnen over het beschermingsbeleid voor Syrië bij haar oordeel. De Deense autoriteiten hebben in een brief van 9 augustus 2022 hun reactie gegeven. De Afdeling maakt uit die brief op dat de Deense autoriteiten hun waardering van de algemene veiligheidssituatie in de regio Damascus hebben gewijzigd. De Deense autoriteiten gaan op dit moment namelijk alleen over tot het herbeoordelen van een verleende verblijfsstatus voor Syriërs uit de regio Damascus als deze op algemene gronden is verleend. Verblijfsstatussen op individuele gronden worden niet herbeoordeeld. Er vinden verder ook geen gedwongen uitzettingen plaats naar Syrië. Anders dan voorheen is het Deense beschermingsbeleid niet gebaseerd op de omstandigheid dat er op dit moment praktisch gezien geen betrekkingen met Syrië bestaan, maar Denemarken heeft de beleidsmatige keuze gemaakt om net als andere EU-lidstaten geen betrekkingen met het Syrische regime te willen hebben. De Deense immigratiedienst in eerste instantie en de Refugee Appeals Board in tweede en laatste instantie beoordelen aan de hand van de algemene situatie en de individuele situatie van de vreemdeling of hij voor bescherming in aanmerking komt. De Afdeling is met de staatssecretaris van oordeel dat de toets die de Deense autoriteiten uitvoeren daarmee niet wezenlijk anders is dan de manier waarop de Nederlandse autoriteiten de veiligheidssituatie in Syrië beoordelen. [...] In Nederland kan dus, net als in Denemarken, worden aangenomen dat een vreemdeling in het individuele geval geen risico loopt als hij terug moet naar Syrië.

3.4. De Afdeling betreft verder bij haar oordeel dat de vreemdeling geen informatie uit openbare bronnen heeft overgelegd waaruit volgt dat er een evident en fundamenteel verschil tussen het Deense en het Nederlandse beschermingsbeleid voor Syriërs uit de regio Tartous bestaat. [...]

3.5. Op grond van het voorgaande komt de Afdeling tot de conclusie dat er niet langer sprake is van een evident en fundamenteel verschil tussen het beschermingsbeleid tussen Denemarken en Nederland voor Syriërs.

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB 2023, 734

VZR ABRS, 01-09-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3349](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2001/55/EG

ASIEL. Beëindiging tijdelijke bescherming derdelanders Oekraïne. Toewijzing vovo.

1. De vreemdeling heeft de voorzieningenrechter verzocht de voorlopige voorziening te treffen dat hij zal worden behandeld alsof het recht op tijdelijke bescherming op grond van de Richtlijn Tijdelijke Bescherming en het daarop gebaseerde Uitvoeringsbesluit, op hem van toepassing blijft.

2. De afgelopen maand hebben bestuursrechters in verschillende zittingsplaatsen van de rechtbank Den Haag hun oordeel gegeven over de vraag of de tijdelijke bescherming aan zogeheten 'derdelanders' die uit Oekraïne naar Nederland zijn gevlucht, mag worden beëindigd op 4 september 2023. Zij komen tot uiteenlopende uitkomsten, met verschillende juridische argumentaties. In het kader van deze procedure kan niet zonder nader onderzoek worden geoordeeld wat de juiste uitkomst is.

3. Daarom en gelet op de belangen die de vreemdeling en de staatssecretaris naar voren hebben gebracht, treft de voorzieningenrechter een voorlopige voorziening. Met deze beslissing loopt de voorzieningenrechter niet vooruit op het eindoordeel van de Afdeling, maar zorgt hij er uitsluitend voor dat niet al uitvoering wordt gegeven aan het besluit tot beëindiging van de tijdelijke bescherming.

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB 2023, 735

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 01-09-2023,

[ECLI:NL:RBDHA:2023:13035](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2001/55/EG

ASIEL. Pilotzaak beëindiging tijdelijke bescherming derdelanders Oekraïne. De rechtbank is van oordeel dat de staatssecretaris bevoegd is om de tijdelijke bescherming voor derdelanders met tijdelijk verblijfsrecht in Oekraïne te beëindigen.

7.2 De rechtbank is van oordeel dat verweerder bevoegd is om de tijdelijke bescherming voor derdelanders met tijdelijk verblijfsrecht in Oekraïne te beëindigen. In de RTB zijn Europese minimumnormen voor tijdelijke bescherming vastgesteld. In het Uitvoeringsbesluit zijn de relevante groepen aangewezen. Het staat de lidstaten vervolgens – zoals het Uitvoeringsbesluit nadrukkelijk vermeldt – vrij om méér groepen ontheemden tijdelijke bescherming te bieden. Dat heeft verweerder aanvankelijk gedaan en daarmee is eiser onder de werking van de RTB komen te vallen. Het staat verweerder vervolgens evenzeer vrij om te beslissen deze facultatieve bescherming niet langer te bieden. Door tijdelijke bescherming toe te kennen aan andere groepen ontheemden dan die zijn aangewezen in het Uitvoeringsbesluit en later deze tijdelijke bescherming weer te beëindigen wordt geen afbreuk gedaan aan de doeltreffende werking van de door de RTB geboden minimumnormen voor tijdelijke bescherming. Artikel 6, eerste lid, onder b, van de RTB bepaalt weliswaar dat de tijdelijke bescherming wordt beëindigd door vaststelling van een met gekwalificeerde meerderheid genomen besluit van de Raad van de Europese Unie, maar naar het oordeel van de rechtbank moet dit gelezen worden als een bepaling over hoe de tijdelijke bescherming in zijn totaliteit (in de eerste plaats de door de Raad van de Europese Unie aangewezen groepen plus eventueel door de lidstaten facultatief aangewezen groepen) wordt beëindigd en niet als een voorschrift dat beperkingen stelt aan de beëindiging van facultatieve bescherming. De rechtbank ziet ook niet in waarom de Raad van de Europese Unie een besluit tot beëindiging van tijdelijke bescherming zou moeten nemen, als de Raad die tijdelijke bescherming überhaupt niet nodig heeft gevonden. De door eiser voorgestane uitleg daarentegen zou als onbedoeld neveneffect kunnen hebben dat lidstaten niet langer bereid zijn om verdergaande tijdelijke bescherming te bieden omdat zij vervolgens niet meer de bevoegdheid hebben die weer te beëindigen. [...]

8.2 De rechtbank ziet geen aanleiding voor het oordeel dat verweerder met het bestreden besluit in strijd met het Unierechtelijk rechtszekerheidsbeginsel heeft gehandeld. Zoals hiervoor overwogen gaat de rechtbank ervan uit dat verweerder bevoegd was om de tijdelijke bescherming te beëindigen. Aan eiser is tijdelijke bescherming verleend op 22 augustus 2022. Zoals is neergelegd in artikel 3.9a van het Voorschrift Vreemdelingen viel eiser toen niet meer onder de groepen ontheemden aan wie tijdelijke bescherming wordt geboden. Hem is toch tijdelijke bescherming geboden omdat hij op 26 april 2022 al was ingeschreven, maar het kon eiser al duidelijk zijn dat de regelgeving was gewijzigd en eiser kon ook weten dat dat gevolgen zou hebben voor de aan eiser geboden tijdelijke bescherming. Verweerder was immers al voornemens de bescherming te beëindigen per 4 maart 2023 en heeft dat in het openbaar aangekondigd maar ook aan eiser laten weten in het voornemen van 23 november 2022. Het belang van de rechtszekerheid is daarnaast gediend door de bescherming na wijziging van het Voorschrift Vreemdelingen niet onmiddellijk of op korte termijn te beëindigen, maar per 4 september 2023. Dat het uitstel van de beëindiging tot verwarring heeft geleid valt wel te begrijpen, maar vindt de rechtbank onvoldoende om te concluderen dat de beëindiging per 4 september 2023 strijdig is met de rechtszekerheid. [...]

9.2 De vraag waarvoor de rechtbank zich gesteld ziet is in hoeverre eisers vertrouwen op ongewijzigde voortzetting van de tijdelijke bescherming gerechtvaardigd was. De verleende bescherming is immers naar zijn aard tijdelijk, eiser kon dus bedacht zijn op beëindiging ervan. Dit brengt naar het oordeel van de rechtbank met zich dat in april 2022 gewekt vertrouwen zich niet kan uitstrekken tot een periode voorbij de duur van de tijdelijke bescherming van één jaar die toen met het Uitvoeringsbesluit was afgekondigd. [...]

10.1 Naar het oordeel van de rechtbank staat de vereiste evenredigheid niet in de weg aan de beëindiging van de tijdelijke bescherming van eiser. [...] Verweerder heeft er wel terecht op gewezen dat de RTB tot doel heeft om te voorkomen dat de werking van het asielstelsel ontwricht raakt door een massale toestroom van ontheemden. De daarom geboden bescherming is per definitie tijdelijk, uiteindelijk moet de tijdelijke bescherming uitmonden in ofwel terugkeer naar land van herkomst of Oekraïne ofwel een verblijfsprocedure in Nederland. Verder heeft verweerder in de - genoegzaam bekende - druk op de gemeentelijke opvang mede aanleiding kunnen zien om de omvang van de tijdelijke bescherming te beperken. Natuurlijk is het zo dat met de beëindiging van de tijdelijke bescherming de druk op de ook onder druk staande asielketen juist weer kan toenemen, maar het is geen uitgemaakte zaak dat iedere derdelander van wie de tijdelijke bescherming wordt beëindigd ook een asielwens heeft. Het ligt evenzeer voor de hand om te veronderstellen dat menig derdelander met tijdelijk verblijfsrecht in Oekraïne kan en wil terugkeren naar zijn of haar land van herkomst. De rechtbank acht het bestreden besluit daarom geschikt en noodzakelijk om het beoogde doel te bereiken. Ten slotte is het besluit onder de gegeven omstandigheden ook niet onevenredig in strikte zin. Het recht op opvang en de toegang tot de arbeidsmarkt wordt beëindigd door het bestreden besluit. Dat is ingrijpend voor de mogelijkheden die eiser in Nederland heeft, maar deze rechten golden slechts voor beperkte tijd. Bovendien kan eiser een verblijfsprocedure in Nederland doorlopen als hij daartoe aanleiding ziet.

JnB 2023, 736

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 01-09-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:13023](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2001/55/EG

ASIEL. Pilotzaak beëindiging tijdelijke bescherming derdelanders Oekraïne. De rechtbank oordeelt dat de staatssecretaris ten onrechte de tijdelijke bescherming van eiser op 4 september 2023 heeft beëindigd. Het Europees recht biedt de staatssecretaris volgens de rechtbank namelijk geen ruimte om de tijdelijke bescherming van deze groep derdelanders tussentijds te beëindigen. De staatssecretaris kan de tijdelijke bescherming van deze groep pas beëindigen nadat de Raad van de EU daartoe heeft besloten of als de maximumduur van de tijdelijke bescherming (maximaal drie jaar) is verstreken.

JnB 2023, 737

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 23-08-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:13094](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

ASIEL. Dublin. Niet aannemelijk gemaakt dat verweerder ten aanzien van Zwitserland niet langer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel uit kan gaan. Situatie waarin mensen van Afrikaanse afkomst in Zwitserland verkeren is verontrustend. Zwitserse autoriteiten hebben dit erkend en zullen actief stappen ondernemen.

5. De rechtbank is van oordeel dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat verweerder ten aanzien van Zwitserland niet langer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel uit kan gaan. De door eiser overgelegde informatie biedt daarvoor namelijk onvoldoende aanknopingspunten. Het rapport van Amnesty International, Switzerland: Violence and racism in asylum centres run by private security companies van mei 2021 gaat over een onderzoek naar racisme in vijf federale asielzoekerscentra in Zwitserland. Voor dit onderzoek zijn 14 slachtoffers van racisme en 18 personen die tijdens hun werkzaamheden in deze asielzoekerscentra getuige waren van het racisme geïnterviewd. Het Report of the Working Group of Experts on People of African Descent on its mission to Switzerland van 4 oktober 2022 bevat een overzicht van het huidige juridische, institutionele beleidskader en de maatregelen die zijn genomen om racisme, rassendiscriminatie, vreemdelingenhaat en de daarmee samenhangende onverdraagzaamheid van mensen van Afrikaanse afkomst in Zwitserland te voorkomen. Uit het recente rapport van de werkgroep blijkt dat mensen van Afrikaanse afkomst in Zwitserland structureel te maken hebben met rassendiscriminatie. De gebeurtenissen die in het rapport worden vermeld zijn volgens de werkgroep geen incidenten, maar spreekt van alomtegenwoordigheid en straffeloosheid van wangedrag dat aangeeft dat er een ernstig systematisch probleem bestaat.

6. De rechtbank stelt voorop dat zij, gelet op de hiervoor aangehaalde informatie, de situatie waarin mensen van Afrikaanse afkomst in Zwitserland verkeren verontrustend vindt. Deze informatie leidt de rechtbank echter niet tot het oordeel dat er niet meer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel uitgegaan kan worden. Uit de rapporten blijkt namelijk dat de Zwitserse autoriteiten de problemen waarmee mensen van Afrikaanse afkomst in Zwitserland te maken hebben, hebben erkend en dat de autoriteiten actief stappen ondernemen om de mensenrechten van mensen van Afrikaanse afkomst te garanderen. De rechtbank verenigt zich hierbij ook met de overwegingen van rechtbank Gelderland, zittingsplaats Arnhem van 21 april 2023. Mocht eiser toch problemen ervaren in Zwitserland ten aanzien van discriminatie, kan hij daarover klagen bij de Zwitserse autoriteiten. Niet is gebleken dat klagen onmogelijk of bij voorbaat zinloos is. De beroepsgrond slaagt niet.

JnB 2023, 738

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam, 01-09-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:13096](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 28

Awb 3:4

ASIEL. Op grond van beleid neemt verweerder aan dat een vreemdeling uit Syrië bij of na terugkeer naar Syrië vanuit het buitenland in beginsel een reëel risico op ernstige schade loopt. Dit uitgangspunt geldt niet indien de vreemdeling na een eerder vertrek uit Syrië tijdelijk naar Syrië is teruggekeerd. De rechtbank acht dit beleid over tijdelijk teruggekeerde Syriërs onevenredig en laat het daarom buiten toepassing. Het enkele feit dat de vreemdeling tijdelijk is teruggekeerd is - gelet op de onduidelijkheid en onvoorspelbaarheid van de risico's bij terugkeer naar Syrië - onvoldoende om aan te nemen dat de bewijslast (opnieuw) op de vreemdeling rust omdat er in beginsel geen risico op ernstige schade meer bestaat. Verweerder moet alle relevante individuele feiten en omstandigheden betrekken bij de vraag of er in beginsel geen risico op ernstige schade meer bestaat. Dat heeft verweerder in deze zaak niet gedaan. Beroep gegrond.

JnB 2023, 739

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 01-08-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:13367](https://ecli.nl/RBDHA:2023:13367)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

ASIEL. Dublin. België. Verweerder heeft onvoldoende gemotiveerd dat hij voor eiser als alleenstaande, niet-kwetsbare, meerderjarige man kan uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Beroep gegrond.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2023, 740

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 04-09-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:13432](https://ecli.nl/RBDHA:2023:13432)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening 604/2013 20

DUBLINVERORDENING. De door de IND afgegeven loopbrief geldt als een bewijs van het verzoek om internationale bescherming als bedoeld in het arrest Mengesteab. De IND verstrekt de loopbrief immers kort nadat de vreemdeling in Ter Apel zijn wens om internationale bescherming kenbaar heeft gemaakt. Dit markeert dus het beginmoment van de registratie van die asielwens. Dat het document geen wettelijke basis heeft, op het document niet staat vermeld dat het een 'bewijs' van het verzoek om internationale bescherming is en dat een v-nummer (aanvankelijk) ontbreekt, is onvoldoende voor een ander oordeel. Daarbij is van belang dat volgens het arrest Mengesteab niet vereist is dat het document een bepaalde vorm heeft of bepaalde aanvullende gegevens moet bevatten. Dat betekent dat de staatssecretaris het verzoek om overname buiten de termijn van drie maanden, als bedoeld in artikel 21, eerste lid, van de Dublinverordening, naar Duitsland heeft verzonden. Dat heeft tot gevolg dat Duitsland niet meer verantwoordelijk is en de staatssecretaris de asielaanvraag inhoudelijk in behandeling dient te nemen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2023, 741

MK ABRS, 05-09-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3408](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. Onjuiste grondslag voor bewaring. Het feit dat tegen de vreemdeling een zwaar inreisverbod is uitgevaardigd maakt niet dat hij geen rechtmatig verblijf heeft verkregen door het indienen van een aanvraag voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd.

De vreemdeling is in bewaring gesteld krachtens artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 (geen rechtmatig verblijf). In zijn eerste grief klaagt de vreemdeling terecht over het oordeel van de rechtbank dat dit de juiste grondslag voor de bewaring is. Op 24 juli 2023 heeft de vreemdeling een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd aangevraagd. Daarmee heeft hij rechtmatig verblijf verkregen (artikel 8, aanhef en onder f, van de Vw 2000, samen gelezen met artikel 3.1, eerste lid, van het Vb 2000). Niet is gebleken dat de aanvraag van de vreemdeling naar het voorlopig oordeel van de staatssecretaris een herhaalde aanvraag betreft of dat die aanvraag kan worden afgewezen op de grond dat de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid (artikel 3.1, eerste lid, van het Vb 2000). Anders dan de staatssecretaris heeft betoogd, maakt het feit dat tegen de vreemdeling een zwaar inreisverbod is uitgevaardigd niet dat hij geen rechtmatig verblijf heeft verkregen door het indienen van die aanvraag. De vreemdeling heeft het grondgebied van de lidstaten van de EU namelijk niet verlaten sinds de uitvaardiging van het inreisverbod.

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB 2023, 742

MK ABRS, 04-09-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3342](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 9

PROCESRECHT. De Afdeling is van oordeel dat de vreemdeling geen belang bij het hoger beroep heeft. De staatssecretaris is namelijk niet bevoegd om de ingangsdatum van een rechtsreeks aan het Unierecht ontleend verblijfsrecht vast te stellen. De afgifte van een artikel 9-document kan daarom niet ook betrekking hebben op de ingangsdatum van het rechtmatig verblijf (uitspraak van de Afdeling van 28 mei 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:1145](#), onder 8). Uit die uitspraak, onder 8.4, volgt ook dat als de vreemdeling het niet eens is met een besluit over aanspraken op rechten waarvoor de ingangsdatum van het rechtmatig verblijf van belang is, hij dat besluit zelf kan laten toetsen bij de rechter. Dit betekent dat de vreemdeling met het hoger beroep niet kan bereiken wat hij daarmee beoogt.

[Naar inhoudsopgave](#)

